U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **G. E.**, zastoupeného opatrovnicí JUDr. Janou Kuřátkovou, advokátkou se sídlem Brno, Polní 780/92, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2012, č. j. 48 Az 38/2012 – 68,

takto:

I. Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené opatrovnici žalobce JUDr. Janě Kuřátkové **se určuje** odměna za zastupování žalobce ve výši 726 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 18. 6. 2012, č. j. OAM-109/LE-LE18-LE05-2012, rozhodl žalovaný tak, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Praze žalobou; ten ji rozsudkem ze dne 7. 11. 2012, č. j. 48 Az 38/2012 – 68, zamítl.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že t. č. pobývá v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí.

Nejvyšší správní soud zaslal stěžovateli na jím sdělenou doručovací adresu informaci o probíhajícím řízení, včetně poučení ve smyslu § 8 s. ř. s. Zásilka se vrátila soudu zpět

jako nedoručená; podle sdělení pošty ze dne 27. 12. 2012 bylo na této adrese stěžovateli zanecháno písemné oznámení.

Nejvyšší správní soud dne 4. 1. 2013 z elektronické databáze Ministerstva vnitra (viz č. l. 12, 13 spisu) ověřil, že poslední evidovaný záznam o pohybu stěžovatele je ze dne 24. 11. 2012, kdy má v evidenci vyznačen svévolný odchod z Pobytového střediska v Kostelci nad Orlicí. Z tohoto výpisu se dále podává, že stěžovatel byl naposledy na propustce v období od 13. 11. 2012 do 23. 11. 2012, přičemž nahlásil adresu *P. 2, S. 18/2002*. Na této adrese se Nejvyšší správní soud pokusil stěžovatele obeslat, avšak zásilka se opět vrátila jako nedoručená; podle sdělení pošty ze dne 9. 1. 2013 je stěžovatel na uvedené adrese neznámý. Následně se Nejvyšší správní soud dne 7. 1. 2013 obrátil s přípisem na Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, evidenční odbor (č. l. 15) stran zjištění aktuálního pobytu stěžovatele. K tomuto dotazu Policie ČR sdělila přípisem ze dne 9. 1. 2013, že poslední známá adresa pobytu stěžovatele byla do dne 24. 11. 2012 adresa *Pobytového střediska v Kostelci nad Orlicí*. Současné místo pobytu stěžovatele není cizinecké policii známo. Dne 12. 2. 2013 Nejvyšší správní soud opětovně nahlédl do elektronické databáze Ministerstva vnitra, avšak nezjistil žádnou novou informaci o pobytu cizince. Opětovný pokus o doručení na adresu *P. 2, S. 18/2002*, skončil neúspěšně; podle sdělení pošty ze dne 18. 2. 2013 je stěžovatel na uvedené adrese neznámý. Ani opakovaným dotazem na Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, evidenční odbor (odpověď ze dne 19. 2. 2013 na č. l. 23) se již nepodařilo zjistit žádné nové informace o aktuálním pobytu stěžovatele. Na základě takto zjištěných skutečností ustanovil Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 7. 3. 2013, č. j. 2 Azs 31/2012 – 24, stěžovateli opatrovníka z řad advokátů podle § 29 odst. 3 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 s. ř. s., a to z důvodu jeho neznámého pobytu.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda jsou splněny všechny procesní podmínky, podmiňující meritorní projednání kasační stížnosti, přičemž dospěl k závěru, že tomu tak není.

Podle § 47 písm. c) s. ř. s. *soud usnesením řízení zastaví, stanoví-li tak zvláštní zákon*.

Podle § 33 písm. b) zákona o azylu *soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany*.

K podmínkám postupu dle shora citovaných ustanovení se Nejvyšší správní soud již v minulosti opakovaně vyjadřoval. V rozsudku ze dne 14. 8. 2009, č. j. 8 Azs 21/2009 – 91 (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz) konstatoval, že *„[v]ychází-li soud ve svém rozhodnutí mj. ze skutečnosti, že je účastník řízení neznámého pobytu, musí být ověření této skutečnosti přiměřeně aktuální.“* Dále se z rozsudku zdejšího soudu ze dne 26. 5. 2005, č. j. 7 Azs 271/2004 – 58 (publikovaného pod č. 707/2005 Sb. NSS) podává, že *„[n]emožnost zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu (§ 33 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) je dána jen tam, kde (...) soud vyvíjel požadované úsilí ke zjištění místa pobytu žadatele a přes toto úsilí a případně další pátrání v příslušných evidencích pobyt žadatele nebyl zjištěn a zůstal zcela neznámý. Pokud i přes toto úsilí zůstane pobyt stěžovatele nezjištěn a zcela neznámý, lze řízení ve smyslu výše citovaného ustanovení zastavit.“*

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud provedl opakovaně dostupná šetření stran zjištění aktuálního pobytu stěžovatele, přičemž ještě v polovině měsíce února 2013 byl učiněn pokus stěžovateli doručit na poslední známou adresu, a ani poslední, aktuální, odpověď Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, evidenčního odboru ze dne 19. 2. 2013 nepřinesla v této otázce žádné nové informace, je zřejmé, že bylo vyvinuto veškeré možné úsilí a využito všech dostupných možnosti, aby bylo zjištěno aktuální místo pobytu stěžovatele. Jelikož tato snaha byla bezvýsledná, lze podmínky vyslovené judikaturou pro aplikaci shora uvedených ustanovení s. ř. s. a zákona o azylu považovat za splněné.

Jelikož místo pobytu stěžovatele, jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany, nelze zjistit, jsou splněny podmínky § 33 písm. b) zákona o azylu pro zastavení řízení před soudem; Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo, než řízení o kasační stížnosti podle § 47 písm. c) s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., zastavit.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení o kasační stížnosti zastaveno.

Nejvyšší správní soud stěžovateli ustanovil opatrovníka z řad advokátů. Náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 140 odst. 2 o. s. ř., § 64 a § 120 s. ř. s.). Náklady opatrovníka spočívají v odměně za jeden úkon právní služby (převzetí zastoupení) v částce 300 Kč [§ 7, § 9 o st. 5 a § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění] a v náhradě jeho hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky); celkem tedy 600 Kč. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně činí 126 Kč. Ustanovené advokátce JUDr. Janě Kuřátkové se tak přiznává odměna v celkové výši 726 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2013

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu